

EL LECTOR ESCRIU

La culpa potser fou per l'avorrimment

Senyor director,
El diumenge dia 13 va sortir al PUNT DIARI un escrit, sota forma de nota informativa, que parlava d'una sèrie d'esdeveniments que, segons la notícia, havien passat el divendres 11, cap a les 3 de la nit, a la discoteca Boomerang. Aquella nit jo era allà, vaig veure el que passava i, quan vaig llegir la versió del diari, vaig poder comprovar, una vegada més, que tota versió és una perversió, i que una cosa és el que s'esdevé en realitat i una altra cosa el que una informació pretesament objectiva diu que ha passat.

Evidenciar això no és res de l'altre món. Tot fet ha de ser reconstruït per poder ser convertit en notícia. Però massa sovint la reconstrucció desemboca en una visió parcial i, fins i tot, falsificada del que ha passat. Tots sabem que els fets viscuts i els fets narrats en un periòdic poden ser molt diferents. En aquest aspecte, la notícia no té res de sorprenent (i molesta precisament per això). També sabem que el ritme de treball en un diari, les tensions, la pressa, l'hàbit d'usar expressions estereotipades, les pròpies exigències del gènere periodístic, condicionen el redactor quan escriu. No és gens fàcil superar tants condicionaments; però és precisament en aquesta superació on comença el bon periodisme. La primera lliçó a tenir en compte seria la que existeixen els punts de vista i que tot és segons el punt de vista des d'on es miri.

No em posaré a donar la meua versió dels fets (ni més ni menys que una versió més), encara que sí voldria fer unes quantes puntualitzacions.

1. La notícia en qüestió, pretesament informació objectiva, no es refereix exactament al que va passar, sinó al que diuen la policia municipal i el propietari del local que va passar. No vull dir que diguin mentides o falsedats. El que vull dir és que el text expressa únicament el seu punt de vista, particular i interessat per definició. Al periodista, no li hauria costat gaire fer constar les seves (o la seva) fons d'informació, que, per altra banda, ¿què podien dir, sinó el que varen dir?

2. En segon lloc, vull fer notar que apareixen els noms complets dels dos joves implicats en l'incident. Al primer moment em va estranyar, ja que el costum en aquest tipus de notícies és fer constar només les inicials. Més em va estranyar veure que en d'altres informacions de la mateixa pàgina es feien servir, efectivament, les inicials. Després vaig entendre el per què dels noms: el que havia ocorregut aquella nit era tan mínim, tan

poc consistent quant a motius i a fets, que el periodista va haver de recórrer a la via fàcil i ràpida de servir-se del poder del nom imprès per donar una mica d'interès a l'assumpte. D'aquesta manera, es donava a la gent material per a fer els seus comentaris d'estar per Girona.

3. En tercer lloc, he trobat imprecisions, inexactituds, dades incompletes, sobretot en l'últim paràgraf, que és el que pretén explicar l'última fase de l'esdeveniment (que és la que vaig presenciar directament). Hi ha errors en l'edat dels joves, no es diu res dels motius inicials (ni de qui ho va començar tot), etc. Segons com s'expliquen, les coses indueixen a interpretacions que poden ser bastant desviades de la realitat, sobretot si no es contrasten amb altres perspectives. Un exemple: dir que una persona té el vas de beguda a la mà de la manera com ho diu l'article dona a suposar que la tenia allà per alguna cosa més que per beure-sela, la qual cosa és molt suposar i, sobretot, és suposar a partir d'un punt de vista concret, en aquest cas el dels municipals i els guardes de seguretat. Un altre detall: al text es diu que un jove estava «visiblement nerviós» i que l'altre «es va violentar». ¿Qualsevol diria que la resta dels participants en els fets varen ser models de calma, mesura i elegància!

En resum, aquell divendres a la nit vàrem tenir a Boomerang un episodi desafortunat. Una bajanada va esdevenir tota una moguda de confusos motius i desproporcionades conseqüències. Dubto que algú en sortís satisfet de la seva actuació i dels seus efectes, sens dubte negatius, sobre la seva respectiva imatge. Les coses podrien haver anat d'una altra manera (amb més calma, mesura i elegància), si hi hagués hagut allà algú amb una mica més de mà esquerra per saber tractar els uns i els altres, i no deixar que la història acabés com va acabar. Segurament això no hauria passat si l'encarregat de les relacions públiques s'hagués trobat aquella nit al local).
Ja sabem que per tal que hi hagi aldarull ha d'haver-hi algú que el comenci o que s'hi vagi apuntant sobre la marxa; però molts ens esperàvem més «savoir-bien-faire» per part dels municipals i dels responsables de la discoteca, sobretot d'aquests últims (que demostren, setmana darrera setmana, que s'ho saben fer, i de fet s'ho fan, molt millor que no pas aquella nit). Hi ha gent que opina que la culpa de tot la va tenir l'avorrimment... Potser sí. A.C. (Girona).

Pleguem

Sr. Director,
Els jugadors d'aquesta socie-

tat esportiva, participants en el Torneig de Futbol-Sala, organitzat pel Patronat d'Esports de l'Ajuntament de la nostra ciutat, han pres la dolorosa decisió d'abandonar l'esmentada competició en base als següents motius:

1r. Manifesta inaptitud per part de l'organització, una mostra de la qual és l'elecció d'uns àrbitres amb pessima formació física i teòrica, que s'han deixat influir, no només pel públic, sinó per les amenaces d'alguns jugadors.

2n. L'excessiva pressió ambiental amb què els nostres jugadors, majoritàriament funcionaris del Cuerpo Nacional de Policía, s'han vist obligats a suportar, per part d'un públic que, per un preu mòdic, han tingut l'oportunitat d'amençar i insultar uns funcionaris de policia que només pretenien desfogar-se del seu treball tot practicant un esport i intentant, una vegada més, integrar-se en una societat que cada dia els dona més l'esquena.

Per últim, volem agrair a la croissanteria Tasti el suport i la il·lusió que en tot moment ens ha demostrat, i sentim profundament haver hagut de prendre aquesta decisió. Els jugadors.

Demaneu brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

Tots els carrers de Girona

El carrer de Sant Pau

440

De bon començament, el carrer de Sant Pau era el que «partint de la Plaza de San Pedro termina en la Plaza de San Félix y discurre por la parte posterior de la calle Barca». Així ho decidí l'Ajuntament en el ple municipal del 26 de març de 1969, a proposta de la comissió informativa de Govern i Assistència Social. Avui, després que el 1978 fos donat el nom del pintor Pons i Martí al carrer que passa per la banda de darrera del carrer de la Barca, el vial se situa entre la plaça de Sant Pere i el carrer del Galligants. És delimitat pels darreres de les cases de la plaça de Sant Pere i el pas elevat del ferrocarril de Barcelona a Portbou.

Pel fet de trobar-se situat ran de la muralla que tancava la ciutat pel cantó nord, hom hi ha trobat en dues ocasions — 1984 i 1986 — passadissos i soterranis que, sens dubte, es relacionen amb el recinte defensiu. El que es descobrí el 1984 sortia per una trinxera a ras de terra, que donava fora de la muralla. El que ha aparegut enguany tenia la sortida per una porta a la mateixa muralla i oferia més la sensació d'un habitacle tancat que no pas d'un túnel.

El carrer de Sant Pau ha estat urbanitzat en els darrers mesos. L'edifici més singular correspon a la caserna de la Policia Estatal, que s'hi traslladà al començament dels anys 70, després

d'haver romàs força temps a la pujada de Sant Martí, davant l'església del Carme. El 4 d'octubre de 1968, l'Ajuntament cedí una finca de més de 700 metres quadrats al Patronato de Viviendas de la Policia Armada Santo Ángel de la Guarda, destinada a la construcció d'habitatges. Atès que el 1969 es fixà una clàusula que deia que, si no era edificada en el termini de cinc anys, revertiria automàticament a la corporació, ara hom ha decidit de recuperar-la i de destinar-la a espai d'ús públic. Actualment, aquest solar serveix d'aparcament a la policia.

El nom del carrer evoca la figura evangelitzadora del cristianisme primitiu, que expressà els desigs de traslladar-se a Hispània. Alguns historiadors accepten la visita i d'altres la neguen, perquè no posseïm més dades que una certa tradició, fonamentada en textos posteriors. M. Díaz y Díaz, que admet la visita, afirma que «es sorprendente que dentro de Hispania no se conserven en absoluto tradiciones paulinas ni la iglesia hispánica se haya sentido continuadora de Pablo». A les terres gironines, però, sí que hi ha la capella de Sant Pau de la Calçada, prop de Figueres, que vol relligar el record del pas de Pau pel nostre territori.

J. Clara

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Loreto Mata

Vídua de Josep Dalmau,
que morí a Cassà de la Selva el dia 3 d'agost de 1986

Els seus fills, Narcís, M. Dolors, Concepció, Joaquim; fills polítics, Isabel Albertí, Narcís Negre, Manel Bosch, M. Josefa Duran; néts, besneta, germana Caterina, religiosa Carmelita, germana política Montserrat Dalmau, participen a llurs amistats tan sensible pèrdua, agraeixen les vostres oracions.

La missa exequial tingué lloc abans-d'ahir, dilluns, a l'església parroquial de Cassà de la Selva.

Cassà de la Selva, 6 d'agost de 1986

NOTA: Aquesta esquela s'ha publicat tard per problemes annexos a la família.

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Jaume Juher i Carreras

Vidu en 1s. noces de Carme Manjarín i Fraguela.

Morí a Girona el dia 5 d'agost del 1986, a l'edat de 76 anys, havent rebut la Santa Unció.

A.C.S.

La seva esposa, María Jañez i Manjarín, fills, Llorenç i Jaume; filles polítiques, Teresa Iglesias i Roser Pol; néts, Jaume i M. Àngels Adroer, Carmina i Miquel Quera, Montserrat, Jaume i Xavier, i tota la família participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima, se celebrarà avui dimecres, dia 6, a 2/4 de sis de la tarda, a l'Església Parroquial de Sant Salvador.

Domicili mortuori: c/ Santa Eugènia, n° 25, 2n. 2a.

Girona, 6 d'agost de 1986.

NECROLÒGIQUES

JAUME JUHER I CARRERAS

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 76 anys, Jaume Juher i Carreras. Havia nascut a Girona i residia a la carretera Santa Eugènia, 25, de la mateixa ciutat.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima, tindrà lloc avui, a 2/4 de 6 de la tarda, a l'església de Sant Salvador, de Girona.

Que descansi en pau.

FRANCISCO MONTAÑÉS
I MONTSERRAT

A Girona, ahir, va morir Francisco Montañés i Montserrat. Era natural de Castelló de la Plana i residia al carrer Sènia del Barral, 11, de Lloret de Mar.

Estava casat amb Francesca Palau i domènech, i tenia cinc fills, Júlia, Assumpció, Miquel, Lluïsa i Jaume.

Avui, a les 5 de la tarda, a Lloret de Mar, tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

MIGUEL-ÀNGEL GIMÉNEZ
I GONZÁLEZ

Va morir abans-d'ahir a Vidreres, a l'edat de 19 anys, Miguel-Àngel Giménez i González. Era natural de Barcelona i residia al carrer Alcamo, 5, de Barcelona.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc demà dijous, a les 11 del matí, a Barcelona.

Que descansi en pau.